

la crònica

El traductor de Montilla és un «crack»

JORDI TORRENT

Preston i Montilla. Foto: J. BEDMAR.

1

La participació del Barça en la final de la Champions va jugar una mala passada a la Fundació Rafael Campalans i al Cañada Blanch Center, ja que va fer endarrerir gairebé 5 mesos la conferència *The Spirit of Catalonia Today*, programada pel 27 de maig, l'endemà de la gran victòria. Finalment, el president Montilla va aterrar a la London School of Economics dijous passat per protagonitzar aquest acte organitzat per les dues institucions abans esmentades.

Assistir a un esdeveniment d'aquestes característiques és realment curiós, ja que els discursos estan destinats a un públic local, tot i que la majoria dels assistents provenen del país d'origen del conferenciant. Aquest cas no ha estat una excepció. Davant d'un perfil d'espectador jove i majoritàriament català, el polític d'Iznájar es va centrar a introduir la realitat política, econòmica i social del país, cosa que havia de servir per aclarir –o no– els dubtes a algun curiós, però que va deixar prou indiferents la resta. Bé, no tan indiferents, ja que frases com «Catalunya no és una nació sense estat, perquè sí que en tenim un, d'estat, l' espanyol», van provocar un rum-rum a la sala que no aconseguí ni el José Tomás a la Monumental... A diferència de l'expresident Pujol –un habitual en aquest tipus d'actes a la LSE–, Montilla va fer el discurs íntegrament en català i no pas en anglès. Tot i això, els responsables de premsa pertinents ja es van ocupar de fer arribar als assistents una còpia en l'idioma de Shakespeare. De fet, l'estil va ser el de sempre: línia plana i monòtona, el *tempo* correctament pausat i el cos ben alçat, fet que contrastava amb la comoditat ergonòmica en què s'havia instal·lat l'ambaixador espanyol, el català Carles Casajuana, situat a la seva esquerra.

El públic –que gairebé omplia la Sala Wolfson Theatre– va rebre amb entusiasme el torn de preguntes, obert per l'hispanista Paul Preston. Els no-catalans van qüestionar el President en català o castellà i els del Principat ho van fer en anglès, cosa que feia que el traductor fes malabarismes lingüístics perquè tothom estigués satisfet. Sobre la tipologia de les preguntes: Arenys, drets dels immigrants, la crisi i, com era d'esperar, la típica pregunta provocativa sobre el bilingüisme d'un jovenet amb pinta –i accent– de *pijo pepero*. Aquí és quan el polític socialista va aixecar els ànims a la concurrència: «A Catalunya, tenim molts problemes, però el català no ho és.» I la gent va aplaudir d'allò més. Excepte el traductor, és clar.